

Haar duistere hart

Carla Kovach bij Boekerij:

*Stil maar
Dit heb je verdiend
Zo'n mooi meisje
Toen ze verdween
Haar duistere hart*

Carla Kovach

HAAR DUISTERE HART

Susan is een toegewijde moeder van drie kinderen.
Elke dag haalt ze hen op van school – tot vandaag.

Vertaald door Waldemar Noë

ISBN 978-90-225-9392-9

ISBN 978-94-023-1942-2 (e-book)

ISBN 978-90-528-6524-9 (audio)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Her Dark Heart*

Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio

Omslagbeeld: © Clarkevanmeurs Design

Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© Carla Kovach. First published in Great Britain in 2019 by Storyfire Ltd trading as Bookouture

© 2022 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Ik zou dit boek willen opdragen aan iedereen die met een
pijnlijk verleden leeft. Ik hoop oprecht dat je een weg voor-
waarts vindt, zodat je uiteindelijk je vleugels kunt uitslaan.*

PROLOOG

Zaterdag 8 juni 2019

Toen het portier van de auto knarsend openzwaaide voelde Susan een knoop in haar maag. Haar echtgenoot Ryan – de man die verondersteld werd haar lief te hebben en haar te vertrouwen – had een angstaanjagende blik in zijn ogen, een die ze maar een paar keer eerder had gezien, een die haar hele lichaam deed trillen omdat ze wist wat er zou komen. Ze zag dat hij op het punt stond om te ontploffen, en ze wilde het liefst vanaf het huis naar de pub terugrennen, naar Dale, met medeneming van haar drie kinderen.

‘Alsjeblieft, Ryan, ik heb niets verkeerd gedaan. Ik hou van je, het spijt me.’ Ze wist dat hij voelde dat hun huwelijk ten einde was. Het zat er al lang aan te komen; ze had zich op deze dag voorbereid en was zelfs al een keer bij een advocaat langs geweest. Er was een bankrekening waarop ze wat geld had weggezet om verder te kunnen komen. Zou hij dat ontdekt hebben? Als hij haar naar de Angel Arms was gevolgd, dan zou het haar niets verbazen als hij haar werkkamer had doorzocht. Hij keek haar strak aan, haar reactie afwachtend, en ze keek van hem weg, ze wilde hem niet nóg kwader maken. Op momenten als deze liet hij haar bungelen en afwachten tot hij toesloeg.

Ze moest slikken toen ze terugdacht aan hun eerste tijd samen. Na hun eerste ontmoeting waren ze onafscheidelijk en bleven thuis voor romantische avondjes. Ze nestelden zich voor de tv met een afhaalmaaltijd en een glas wijn. Haar droom leek in vervulling te gaan. Een man die bij haar wilde zijn, die zielsveel van haar hield en hartstochtelijk naar haar verlangde – dat was waar haar droom in die dagen uit bestond. Voordat ze bij hem in zijn prachtige kleine huis kwam wonen, probeerde ze op tweeëntwintigjarige leeftijd als jongste staflid op een kantoor de eindjes aan elkaar te knopen. Binnen een paar maanden raakte ze zwanger van Phoebe, hun oudste, en ze was de gelukkigste vrouw op aarde. Nadat ze waren verhuisd en Jasmine een jaar na Phoebe werd geboren, besepte ze dat niets meer hetzelfde zou zijn. De kinderen maakten een eind aan haar vrijheid en brachten een verandering teweeg bij Ryan. En nu ze vierendertig was verlangde ze ernaar om uit dit huwelijk te breken. Wat de consequenties ook zouden zijn, ze kon aan niets anders denken. Er trok een huivering door haar lijf. Als hij wist dat ze zich op een scheiding voorbereidde, was hij haar nu een stap voor.

Als een gifslang sloeg hij toe. Zijn vingers groeven zich in haar arm terwijl hij haar naar het huis sleepte. Ze wierp een blik op de gesloten gordijnen en hoopte dat de burens niet zagen wat er gebeurde. Er keek niemand. In een van de slaapkamers ging het licht aan en hun oudste, Phoebe, tuurde door het raam. Toen klonk er een gehuil vanuit het huis: haar jongste was wakker geworden. Bij elke uithaal begon haar hart harder te bonzen. Ze wilde hem oppakken, hem stevig tegen zich aan drukken om zijn angst weg te nemen.

Bloed van het spoor op zijn knokkels droop over haar wang. Het was niet zijn bloed, en ook niet het hare. Ze huiverde bij de gedachte dat hij binnenkort ook haar bloed zou doen vloeien.

Terwijl ze naar adem hapte probeerde ze de opkomende snikken binnen te houden.

Ze sloeg zijn arm weg toen hij zijn sleutel in de voordeur stak. ‘Ryan, stop. Je doet me pijn. Je hebt het mis, hij is gewoon een vriend.’ Haar ogen liepen vol.

Ryan negeerde haar opnieuw. Hij gooide zijn sleutelbos op het wandtafeltje, haastte zich naar de keuken en sloeg een paar keer met zijn vuisten op de deur – het bloed op zijn knokkels zorgde voor een afdruk die wel iets weghad van een tekening van de tweejarige Rory. Ze proefde de zure wijnsmaak weer op haar tong en in haar keel, het deed haar kokhalzen. Bij het horen van voetstappen boven haar werd ze door een onheilspellend gevoel bevangen, de kinderen mochten hun vader niet in deze toestand zien. Dat zou ze niet toestaan.

‘Ga terug naar bed!’ riep ze terwijl er een traan over haar wang liep.

Ryan begon zwijgend te ijsberen, waardoor ze opnieuw moest afwachten tot hij zou toeslaan. Haar hart bonsde in haar hoofd. Ze verplaatste haar strakke blik van de deur naar haar voeten, niet in staat hem aan te kijken. Misschien dat hij zou kalmeren als ze niets zei en naar de grond keek.

Haar gedachten gingen terug naar Dale, de sympathiekste man die ze ooit had gekend. Hoe hij daar met een bloedneus in de Angel Arms stond... Ondanks haar twijfels over de ontmoeting hadden ze over zo veel dingen gepraat. Ze had er niet heen moeten gaan, het was een stomme fout geweest. Ze was niet bijster enthousiast geweest om met hem en Steph af te spreken, om een reünie te hebben, maar ze wisten haar te overtuigen. Er stond iets groots te gebeuren, iets wat haar leven op zijn kop zou zetten. Ze hadden een agenda waar Susan deel van uitmaakte. Haar eigen woorden achtervolgden haar:

Een geheim wordt niet wat het is door te zweren dat het geheim zal blijven, het is een subtieler proces. Het is een ongeschreven en onuitsproken ding – een herinnering die in de diepste krochten van het brein begraven ligt.

Ze hadden beloofd om haar geheim te bewaren. Maar wat is een belofte? Haar leven zou geruïneerd zijn als het uitkwam.

Ze sloot haar ogen en zag Stepsh lange, zwarte haar en bleke gezicht voor zich. Sneeuwwitje – dat was indertijd haar bijnaam. Dale met zijn chocoladebruine ogen en blozende wangen was nauwelijks veranderd en zag er nog steeds jonger uit dan hij was. Zijn acne was al lang geleden verdwenen, maar een verbleekte lijn van kraters op zijn wangen herinnerde er nog aan. Ze begon te trillen toen ze de andere deelnemers aan de reünie voor zich zag, er was iemand bij van wie ze had gehoopt hem nooit meer te zien. Maar de doos van Pandora was geopend en er bestond geen weg terug meer.

‘Mam?’ riep Phoebe vanaf bovenaan de trap.

‘Phoebe, ga terug naar bed.’ Door de bibber in haar stem vroeg ze zich af of Phoebe het had begrepen. Vanuit zijn kamer gilte Rory om zijn moeder. ‘Ga kijken bij je broertje. Hij is bang. Geef hem een knuffel.’

‘En jij dan, mam?’ Phoebe zoog op een haarlok, haar magere benen als die van een ooievaar op de bovenste traptrede. Susan zag dat haar knie trilde, Phoebe was een gevoelig kind. Ze absorbeerde de angst van een ander moeiteloos, niet zoals Yasmine, die in haar eigen bubbel leefde. ‘Mam, je bloedt.’

‘Het is niet mijn bloed. Kijk maar.’ Ze glimlachte geforceerd en veegde Dales bloed van haar wang. ‘Er was een ongeluk toen ik buiten was. Je vader heeft me opgehaald.’

Ryan stampte de hal in. ‘Nu naar bed, je hebt je moeder gehoord. En zorg dat je broertje ook stil blijft.’

Dat hoefde Phoebe geen tweede keer gezegd te worden. Ze schoot over de overloop naar haar broertjes kamer en sloeg de deur achter zich dicht. Susan stelde zich voor hoe de kinderen bij elkaar kropen als zij beneden aan het ruziën waren.

‘En jij, de keuken in.’

Ze jammerde toen hij haar in haar rug duwde en in een hoek van de keuken dreef. Hij deed voorzichtig de deur dicht en trok het rolgordijn omlaag. Ze kroop over de vloer, beschermde haar hoofd met trillende handen, kromp ineen tot de kleinste bal die ze van haar lichaam kon maken en wachtte op wat zou komen.

‘Als ik er ooit achter kom dat je me bedriegt, dan maak ik je af. Ik zweer het je.’

1

Dinsdag 12 november 2019

Sebastian zette het op een brullen toen Megan zijn mollige armpjes door de mouwen van zijn jas stak. Hij was het op een na laatste kind van die dag, en Megan wilde het eigenlijk niet aan zichzelf toegeven, maar ze vond Sebastian een verwend krenk. *Is het verkeerd om toe te geven dat je de pest hebt aan een van de kinderen die je verzorgt?* Dat zou ze nooit doen, maar ze mocht het wel denken. Zo ging ze er niet aan onderdoor.

Zijn moeder was weer eens te laat, iets waar ze zich niet voor verontschuldigde – wat geen verrassing was. Het hoorde bij het werk van een crècheleidster dat er over haar heen werd gelopen. De meeste ouders verontschuldigden zich niet als ze te laat waren en haar en de rest van het team schoffeerden, en dat was irriterend. Sebastians moeder kwam binnen en begon de peuter vast te gespen in de ranzige, met boodschappen beladen wandelwagen. Bij elke uithaal kromde het kind zijn rug, het was een felle strijd tussen peuter en moeder. *Schiet nou eens op en verdwijnt met die gillende sirene van je.*

‘Dag,’ riep de moeder over haar schouder terwijl ze de wandelwagen de speelruimte uit duwde, het geluid van de wielen stierf weg en verdween toen ze de voordeur achter zich dichttrok.

Megan ruimde het laatste speelgoed op en vroeg zich af waar de laatste moeder van vandaag bleef.

Het was kwart over zes en ze had nog steeds niets van Susan gehoord. De crèche sloot officieel om zes uur. Hier werd niet op onzalige tijden gewerkt, zoals sommige andere crèches wel deden. Dat was de belangrijkste reden waarom ze bij Bluebells Day Care Nursery werkte. Susan was er altijd vóór zessen. Er was één keer iets met de auto – iemand had haar zijspiegel eraf gereden – en toen had ze meteen gebeld om te zeggen dat ze wat later zou zijn.

De kleine Rory begon zich geeuwend uit te rekken en keek met knipperende ogen om zich heen, op zoek naar de andere kinderen, die al lang door hun ouders waren opgehaald. Zijn vingers zochten het portret van zijn moeder dat hij eerder op de dag had getekend. Hij greep het vel papier glimlachend vast – waarbij de randen in zijn gebalde knuistjes verkreukelden – en was opgewonden om de tekening aan zijn moeder te kunnen geven.

Megan was ietwat verbaasd dat Sebastian hem niet wakker had gemaakt, maar Rory had diep geslapen. De kinderen leerden om door de herrie heen te slapen. Zijn onderlip begon te trillen, tot de stilte door een hoge gil werd onderbroken. ‘Mama!’

Megan tilde hem op van de zitzak waarin hij een uur geleden met de tekening in zijn hand was weggedommeld. Het was niet de bedoeling dat ze de kinderen zo kort voor hun vertrek liet slapen, maar goed, nu moest ze dus overwerken.

‘Ben je er nog?’ Mevrouw Andrews, de directeur, liep de speelruimte in met een grote bos sleutels om alles af te sluiten. Haar kleine ronde brilletje danste bijna op haar neus terwijl ze sprak.

Megan vroeg zich af of mevrouw Andrews’ opgeknipte korte kapsel ooit in de mode was geweest. Ze zou er een lichte krul in moeten aanbrengen, zoals ze het in de jaren vijftig droegen, mis-

schien dat het er dan nog een beetje uitzag. Nee, ze zou het langer moeten laten groeien, en dan een zijscheiding moeten nemen, net zoals Megan had. De kinderen waren gek op haar golvende, roze geverfde haar. ‘Susan is nog niet gekomen om deze kleine man op te halen, hè, Rory?’ Ze zette de peuter op haar knie en troostte hem tot het gebrul afnam en hij alleen af en toe nog wat jammerde. ‘Je mist je mama, hè?’

‘Ik zal haar even bellen. Het is niets voor haar om zo laat te zijn.’ Mevrouw Andrews haalde haar oude Nokia tevoorschijn, zo’n telefoon waarmee je alleen maar kon bellen. Even later haalde ze haar schouders op en hing op. ‘Er wordt niet opgenomen, ze zit waarschijnlijk in de auto.’ Ze liep naar het raam terwijl ze de telefoon in haar vestzak stopte en keek door het besmeurde glas naar buiten.

Megan keek op haar telefoon. Er was een bericht van Danny. Ze moest hier weg om naar Redditch te vertrekken voor hun filmavondje. Ze had gehoopt dat ze nog langs haar huis kon gaan om zich om te kleden, maar dat zat er niet meer in. Ze rook aan haar pullover – een aroma van biscuitjes en babykots. Dankzij Susan kon ze straks uitgaan in deze crèchelucht.

Danny zou haar na hun etentje naar een enge film meenemen. ‘Ik moet hier snel vertrekken, mevrouw Andrews. Ik moet om zeven uur in Redditch zijn, en ik heb me nog niet omgekleed, ik stink en ik ben al te laat.’

‘Sorry, Megan. Maar je zult hier moeten blijven tot ze er is.’

‘Maar...’

‘Geen gemaar. In je contract staat dat dit soort dingen kunnen voorkomen. Je wordt voor je overwerk betaald. Ik zal haar nog een keer bellen.’ Voordat Megan kon antwoorden had de vrouw zich al omgedraaid op haar ballerina’s.

De onvoorziene factoren die bij dit werk hoorden hadden haar

plannen wel eens eerder in duigen doen vallen. Ze pakte haar telefoon en sms'te haar vriend.

Ze knuffelde Rory, die op zijn duim begon te zuigen terwijl zijn ogen weer dichtvielen. De tekening van Susan viel op de vloer. Het was waar dat deze baan niet alles voor haar was, maar het vasthouden en troosten van Rory maakte haar iets gelukkiger. Waren alle kinderen maar zo schattig als hij. 'Je bent nog steeds moe, hè, kleine man.' Sliertjes van zijn donkere krullen bedekten zijn olijfkleurige voorhoofd, hij leek zo veel op zijn moeder. Zijn wangen, rood van het huilen, waren iets boller dan normaal.

Mevrouw Andrews haastte zich weer de speelruimte in om te kijken of alle ramen waren afgesloten. Megan stelde zich voor hoe Susan opgewonden naar binnen stormde en zich verontschuldigde terwijl ze met haar armen vol spullen haar evenwicht probeerde te houden. Ze zag er altijd gestrest uit, dus dat zou geen nieuws zijn.

'Nog steeds niets, helaas,' zei mevrouw Andrews terwijl ze de gordijnen dicht begon te trekken. Ze sloeg haar sjaal om haar hals en zei huiverend: 'Het gaat hier vannacht ijskoud worden.'

'Gaat het wel goed met haar?' Megan legde de in slaap gevallen peuter terug op de zitzak. Hij bewoog en grimaste toen ze haar hand onder zijn nek vandaan trok. Hij nestelde zijn hoofd dieper in de stof terwijl Megan hem met zijn favoriete dekentje toedekte. Ze vond het fijn om de kinderen te zien slapen, dan waren ze zo heerlijk rustig. De ouders hielden er niet van. Ze verwachtten dat een crècheleidster als zij de hele dag druk in de weer was, dat ze hun kleintjes uitputte zodat ze hen na het ophalen meteen in bed konden leggen.

Mevrouw Andrews trok een gordijn iets opzij en keek elke auto na die voorbijreed. 'Ik weet het niet, het is niets voor haar.'

Ik zal even haar gegevens inkijken, ik dacht dat we het nummer van haar moeder hadden. Sorry voor deze toestand.'

Megan zuchtte, ze wist dat ze haar avondje uit op haar buik kon schrijven. Was mevrouw Andrews maar wat meer met de kinderen bezig, maar ze zat altijd achter een gesloten deur in haar kantoor te schrijven, en dat elke dag opnieuw. Megan pakte het laatste kleurpotlood van de vloer, gooide het in de doos en deed de deksel erop, hopeno dat Rory's oma een beetje op zou schieten.

Rory maakte een schattig zuiggeluidje en leek dieper in slaap te vallen. Ze keek nog eens op haar horloge. Ze wist dat Susan het zwaar had, het was geen geheim dat ze in scheiding lag, maar toch was er iets wat Megan niet lekker zat. Susan hield Rory altijd vast alsof hij breekbaar was. De manier waarop ze naar hem glimlachte als hij haar vanaf het andere eind van de speelzaal riep bezorgde Megan een raar gevoel. Nu ze eraan dacht, Susan had niet gebeld vanmiddag. Susan belde elke dag, ze maakte zich druk over haar zoontje en wilde weten of hij wel vrolijk was. Megan haalde haar schouders op, misschien was het niets, en was Susan alleen maar te laat. Ze huiverde toen ze het ventje over zijn bol aaide. 'Mama zal zo komen.'

2

Woensdag 13 november 2019

Mary liep met haar huilende kleinzoon door de kleine cottage. Op de achtergrond klonken de tonen van 'Baby Shark', een kinderliedje dat steeds meer op haar zenuwen begon te werken. 'Sst, Rory. Mama zal snel komen.' Ze wilde haar eigen woorden graag geloven. Ze zorgde voor haar kleinzoon sinds het telefoontje van de crèche gisteravond, en ze had Susan constant gebeld. En net als toen, al die jaren geleden, bezorgde het haar een wee gevoel in haar maag.

In elke kamer lag speelgoed op de vloer, speelgoed waar Howard en zij eigenlijk geen ruimte voor hadden sinds ze kleiner waren gaan wonen.

Ze zag dat de voordeur openstond. Mary tilde Rory op en rende de hal in. Dat moest Susan zijn. 'O, jij bent het.'

Howard stak zijn hoofd om de hoek van zijn werkkamer, gooide een paar computersnoeren op zijn bureau en kwam toen weer terug. Zijn warrige bos grijs haar viel over zijn ogen. Hij wreef over zijn stoppelige kin. 'Gaat het, schat? Ik had wat snoeren nodig voor een klusje.' Hij glimlachte Rory toe en gaf hem een kneepje in zijn wang. 'Heb je al iets gehoord?'

Tranen liepen over Rory's rode wangen, zijn krullen waren

doorweekt en plakten op zijn gezicht. Er verscheen een lachje toen Howard scheel keek en zijn tong naar hem uitstak.

‘Nee. Ik maak me zorgen om haar.’ Mary staarde voor zich uit en drukte het jongetje stevig tegen zich aan toen hij weer begon te huilen.

‘Ik weet het, schat. Maar laten we geen overhaaste conclusies trekken, we weten hoe gestrest ze is geweest. Zal ik hem even nemen terwijl je haar nog een keer probeert te bellen?’ Hij zette de brullende peuter op zijn knie en trok weer een gek gezicht. Rory probeerde niet te lachen en was zijn verdriet meteen vergeten. Mary vond het altijd heerlijk om te zien hoe de gezichten van haar kleinkinderen opvrolijkten wanneer Howard mal tegen ze deed. ‘Weet je wat? Ik zal ons eens een glaasje rode wijn inschenken, goed? Zal ik oma een glaasje wijn geven?’ Rory knikte en trok Howard in de richting van de keuken terwijl hij op zijn vuistje zoog.

Ze schudde haar hoofd. ‘Nee, beter van niet. Neem hem maar even mee naar de keuken. Ik ga de politie bellen.’

‘We hebben dit al eerder meegemaakt, mam,’ zei Claire terwijl ze haar voorbijsnelde met een bak ijs waar een lepel uit stak. ‘Het is nog maar een dag en dit is niet de eerste keer, weet je nog?’

De deur naar de woonkamer zwaaide open en Mary had het gevoel dat haar hoofd explodeerde toen ze ‘Baby Shark’ op top-volume hoorde. Clares peuter Harrison danste en gilde. ‘Ijs, ijs, mama, ik wil ijs!’ Hij strekte zich uit om de lepel te pakken, die vervolgens door de hal vloog en een klodder op de beige muur achterliet. Toen het liedje was afgelopen rende Harrison terug naar de woonkamer en staarde naar de tv. ‘Nog een keer, mama, “Baby Shark”!’

Mary schudde haar hoofd. Sinds haar oudste dochter vorig jaar naar het ouderlijk huis was teruggekeerd stond de vredige

cottage volledig op zijn kop. De drukke Harrison leek nooit te slapen. Er klonk constant tumult, wat zelfs tot klachten van de burens had geleid. Ze gooide de deur achter de peuter dicht. ‘Ze neemt haar telefoon niet op en ik heb al een hele dag niets van haar gehoord. Ze zou Rory nooit alleen laten. Ik had gisteren al moeten bellen. Waarom heb ik dat niet gedaan?’

‘Je kent haar. Ze heeft het niet makkelijk op het moment. Haar reactie is altijd om er even tussenuit te knijpen. Denk je echt dat we nu de politie moeten bellen?’ Clare leunde nonchalant tegen de muur.

‘Maar dat was lang geleden! Ik ken Susan. Ja, ik denk dat we de politie moeten bellen. Ze zou Rory nooit op de crèche achterlaten. Dankzij Howard en jou heb ik er al veel te lang mee gewacht.’ Mary keek haar dochter grimmig aan. Hoeveel haar dochters ook van elkaar verschilden, ze dacht toch dat Clare moest zien hoe ongewoon dit was en dat ze zich zorgen zou maken. ‘Kun je het hier een beetje stil houden als ik de politie bel? En zet die ellende uit voordat ik door het lint ga.’

Rory rende naar haar toe en begon weer te snikken. ‘Ik wil mama. Waar is mama?’

Mary drukte hem tegen zich aan en streek over zijn krullen. ‘Mama houdt van je en ze zal snel komen. Dat belooft oma jou.’

Harrison kwam weer de hal in gedenderd. ‘Mama, kijk. Ik ben een auto. Vroem, vroem.’

‘Harrison, trek je pyjama aan. Het is bedtijd,’ snauwde Mary. De peuter had discipline nodig, en haar dochter bracht hem die niet bij.

‘Maar ik wil ijs, oma.’

Mary griste de bak ijs uit Clares hand en drukte hem in Howards handen. Om niet in een ruzie betrokken te worden, keek hij de andere kant op en liep de hal uit. Hij kwam alleen nog

even terug om zijn vrouw de telefoon te overhandigen. Harrison brulde alsof de wereld verging. ‘Maak hem klaar om te gaan slapen, Clare. Jezus, hij is twee.’ Ze wist maar al te goed dat het een vrijwel onmogelijke taak was om Harrison in bed te krijgen, maar ze wilde graag zien dat haar dochter in elk geval een poging ondernam.

Met veel tegenzin nam Clare het schreeuwende kind in haar armen. Haar tegenstribbelende zoontje sloeg met zijn vuistjes op haar rug in. ‘Ijs, ik wil ijs, ik wil...’

‘En kun jij Rory nemen? Ik zal hem naar bed brengen nadat ik de politie heb gebeld.’ Mary reikte Howard de peuter aan. Rory was haar kleine engel, en het was altijd heerlijk om voor hem te zorgen.

‘Kom maar, kleine man. Zullen we even tv kijken?’ Rory nestelde zich tegen Howards borst terwijl ze de woonkamer in liepen.

Mary haastte zich de keuken in, haar vingers bleven boven het toetsenbord van de telefoon hangen. Nog één keer dan. Ze zou nog één keer proberen Susan te bereiken. Terwijl ze eraan begon lichtte haar telefoon op. ‘Ryan? Is alles goed daar?’

‘Ja, de meisjes zijn nog steeds bij mij. Kan ik haar spreken? Ze neemt haar telefoon niet op. Phoebe begint er genoeg van te krijgen, en ze moeten morgen allebei naar school. Ze willen naar huis.’

Mary’s hart sloeg over terwijl haar aanstaande ex-schoonzoon haar antwoord afwachtte. ‘Heb je nog iets van haar gehoord vandaag?’

‘Nee. Zoals ik je gisteravond al heb verteld heeft ze me gisteren gebeld om te zeggen dat ze die middag bij een cliënt op bezoek moest. Ze vroeg me of ik de meisjes van school wilde halen en ze mee wilde nemen naar mijn huis. Verder heb ik niets meer gehoord. Ze is dus niet bij jou?’

Mary haalde diep adem. Ze had Ryan moeten bellen om hem op de hoogte te houden, maar ze wilde niet dat hij zou weten hoe moeilijk Susan het met de situatie had. Vooral omdat het een nare toestand was geworden sinds Susan tegen Ryan had gezegd dat ze een scheiding wilde. Ze wilde hem geen informatie geven die hij tegen haar kon gebruiken en had gehoopt dat het incident vandaag overgewaaid zou zijn. ‘Je weet dat ze Rory niet bij de crèche heeft opgehaald, Ryan. Ik heb sindsdien niets meer van haar gehoord en ik ga de politie bellen.’

‘Verdomme. Wat is er met haar aan de hand? Hier zit ik niet op te wachten. Ik neem aan dat ik Rory zo maar beter kan komen ophalen? Dit is niet netjes tegenover Howard en jou.’

Mary luisterde bij de deur van de woonkamer, het was stil. Ze hoopte dat Rory zijn verzet had opgegeven zodat ze hem meteen in het ledikantje kon leggen. ‘Hij is hier meer dan welkom. Ik geloof dat hij nu slaapt.’

‘In tegenstelling tot zijn neefje?’ zei Ryan terwijl het gebrul van Harrison door het huis klonk.

‘We redden ons wel. Tenzij je hem per se wil hebben. Maar hij mag hier blijven, hoor, waarschijnlijk zul je morgenochtend moeten werken. Richt jij je maar op de meisjes, en laat het me weten als je iets van Susan hoort. Ik hou je op de hoogte.’

‘Bedankt, Mary. Laat het me weten als je iets hoort. Ik zal het blijven proberen.’

Nadat hij had opgehangen liep ze naar het aanrecht en schonk zichzelf een glas water in. Sinds ze Ryan had verlaten was Susan wat losbandiger geworden. Ze was vaker uitgegaan, had zich wat meer vrijheden gepermitteerd als het op babysitten aankwam en was soms te laat of nam de telefoon niet op. Maar ze had nooit haar kinderen in de steek gelaten, die waren haar dierbaarste goed op de wereld. Mary drukte de toetsen van haar telefoon in.

Ze zou het zichzelf nooit vergeven als er iets gebeurd was zonder dat ze de politie had gebeld. ‘Hallo? Ik zou graag iemand als vermist willen opgeven.’

3

Inspecteur Gina Harte parkeerde achter de patrouillewagen van agent Kapoor. Zoals gebruikelijk had ze geen speciale plannen die avond. Op het bureau wachtte haar niets anders dan een zak met schimmelend brood en een kuipje oude smeerkaas met haar naam erop. De oproep vormde een welkome afwisseling.

De tengere agent was al bij de voordeur en stond op het punt om aan te kloppen, ze had het postuur van een tienermeid.

De kleine twee-onder-een-kapcottage maakte deel uit van het oudere Cleevesford – hij had een onmiskenbare dorpse charme, roomkleurig geschilderde muren met schuiframes. Gina wist dat dit oorspronkelijk een landarbeiderswoning was geweest, gebouwd aan het einde van de negentiende eeuw. De bewoners hadden achter in de tuin een lantaarnpaal geplaatst die was gemaakt in de stijl van een ouderwetse gaslamp. Hij sloot het rijtje kale fruitbomen af die er in het voorjaar en in de zomer prachtig uit zouden zien. Ze huiverde en maakte de bovenste knoop van haar overjas vast.

Kapoor zwaaide vluchtig naar haar en klopte op de voordeur. ‘Hoi, baas,’ riep ze met haar vette en snerpende Birminghamse accent.

Hoe dichterbij Gina bij het huis kwam, hoe harder de herrie werd die van binnenuit klonk. Het gegil van een kind klonk door de ramen en de gesloten gordijnen golfdend toen er iemand langsende. Een nerveuze vrouw van begin zestig deed de deur open. Gina moest haar best doen om haar niet aan te staren. De gelijkenis was griezelig en benam haar de adem.

Mary stak snel een been opzij en versperde zo de weg voor een drukke peuter in dinosaurussenpyjama die naar buiten probeerde te rennen. ‘Clare, neem Harrison even mee, wil je.’

‘Ik wil ijs, ik wil ijs,’ jengelde het kind toen de vrouw hem oppakte. Met het tegenstribbelende kind in haar armen nodigde ze de inspecteur en de agent uit om binnen te komen.

‘Ik ben inspecteur Harte, en dit is agent Kapoor.’

‘Dank voor jullie komst. Ik ben Mary, en daar komt Clare aan, mijn andere dochter.’

Een jongere vrouw haastte zich de trap af en nam het kind van Mary over. Er kwam een rode streep in haar gezicht op. Ze deinsde achteruit toen ze erover wreef. ‘Het is een donderstraal, dat joch. Laten we in de keuken gaan zitten.’

Gina volgde Kapoor en Mary door de hal. Het gegil van het kind klonk door het huis en ze kon duidelijk zien dat Mary doodmoe was van alles.

‘Kan ik jullie iets te drinken aanbieden?’

Gina en Kapoor schudden hun hoofd.

‘Nee, bedankt. U belde ons omdat uw dochter nog niet is thuisgekomen. Mogen we gaan zitten?’ vroeg Gina, wier kuiten nog pijnlijk waren van de hardloopsessie die ze eerder op de dag had ondernomen.

Mary knikte en gebaarde hen om aan de ontbijtbar te gaan zitten die naast het kookeiland stond. Het was een oude cottage, maar ze had hem prachtig opgeknapt. De lichtgrijze kastdeur-